

VASILE MARCU

ANTONEL

O carte pentru toate gusturile și vârstele

Antonel – un băiețel cu Suflet bun – este chipul monahului (creștinului) fericit, care și-a dus viața în mijlocul lumii în bună curăție trupească și sfîntenie !

Cu binecuvântarea Preasfintitului Părinte GALACTION,
Episcopul Alexandriei și Teleormanului

Editura „Cartea Ortodoxă“ – Alexandria
Editura LUMINĂ DIN LUMINĂ – București
2005

În loc de Prefață: *CĂLUGĂRUL* 5

Partea I

Copilul găsit	9
Disparația miraculoasă	16
O nouă ființă vine pe lume	20
Mama Maria ne părăsește	22
O altă mamă	24
Oropsirea lui Antonel	25
Moartea lui Alexandru	30
Fuga lui Antonel	34
În pribegie	36
Tăvălit de câini	40
O noapte într-o clopotniță	43
Iarăși la drum	46
Avva Sofronie	51
Viața la stâna	60
În mănăstire	69
Buletinul de identitate	70
Tânărul călugăr	72
O fetiță ca un îngeraș	74
Ilenuța povestește	78
Se pune ceva la cale	82
Bătrânul Patriarh	84
Lacrimile fericirii	87
Sfinte învățături	91
Tezaurul ce nu se poate fura	102

Înștiințarea	115
Bătrânnii pleacă la drum	117
Ultima ascultare	119
Sfârșitul fericirii	121
Partea a II-a	
Iarăși pribegie	129
Un personaj diabolic	133
La Pasărea	137
O femeie obraznică	139
Un șofer cumsecade	143
Ceară tigăncilor	147
Vărul Mihai	148
Familia vărului Mihai	152
Câteva sfaturi	155
În satul natal	159
Sora Mioara	163
Actele personale	170
La Biserică din satul Maia	176
Scheletul omenesc	180
Moș Pârvu	182
Misterul e însăși Antonel	184
Scutecele au confirmat	185
Un parastas neobișnuit	187
Cuvântul lui Antonel	189
Angajat în câmpul muncii	192
Certificatul	195
Inspeția	197
Transferat la București	198
Boala nemiloasă	199

La pensie	201
Un copil năstrușnic	203
Pe strada Cameliei	204
Emilia	206
Căsătoria formală	208
Antonel, student la Sibiu	209
Surparea idealului	210
Iarăși lacrimi	213
Casa goală	214
Cu greamantanul în mâna	214
Vizita	218
Cuvântul fratelui Antonel- Bucătăria fratelui Antonel	223
Despărțirea	228
Cuvânt de încheiere	230
Rugăciunea de sfârșit a lui Antonel	233
Suspinul unei săhăstriei (poezie)	238
Nifon Pustnicul	242
	245

Iar dacă lumea-l va-nșela,

Tu, frate, nu te bucura,

Nici să vorbești de el oricui,

Căci el oricând,

Mustrat de gând,

Se va scula din calea lui

Căci încă-i tot călugăr !

Iar dacă va îmbătrâni

Și-n lume, frate, va muri,

Să-1 pui atunci într-un mormânt,

Și nimănuia

Să nu mai spui,

Că sub acest străin pământ

Se află un călugăr !

ANTONEL

Partea I

- Copilul găsit -

După culesul viilor din toamna anului 1919, în satul Zănoaga s-a înfiripat o nouă familie. Doi tineri: Andrei și Maria, s-au legat pe viață, cu jurământ în fața Sfântului Altar și în fața oamenilor, să se respecte și să se iubească reciproc. Și, după cum era de așteptat, au dus ei un trai liniștit și fericit. Nu le lipsea nimic. Aveau o gospodărie bine înjghebată. El se ocupa cu treburile din curte, la câmp și cu grădinăria, că, vedeți dumneavoastră, satul lor era așezat în apropierea râului Teleajen și pe atunci apa acestuia era curată ca lacrima, nu ca acum, plină de păcură și de multe alte necurății.

Femeia, ca orice fată de țară, bună gospodină, curată, cuminte și ordonată și cu respect față de bărbatul ei, căuta, pe cât îi sta în putință, ca nimic să nu tulbere liniștea căminului lor.

Eh, până aici, să zicem, toate au fost bune, dar o dată cu scurgerea vremii, tinerii noștri au observat cu durere că soarta i-a hărăzit să nu aibă copii. Acest lucru le-a umbrat nespus de mult liniștea și fericirea: și pe zi ce trecea și întristarea lor se adâncea. Anii au trecut unul după altul – șase la număr – fără să aducă bucuria spre care nădăjduiau. Dar, să nu vorbim cu păcat, că bieții de ei au

umblat pe la doctori cu fel de fel de doctorii, pe la babe care cât de cât mai știau și ele câte ceva, cu fel de fel de ceaiuri făcute din diferite plante, ba chiar și masaje abdominale a făcut Tânără femeie, dar totul fu zadarnic.

Care era temeiul acestei sterilități, noi nu-l știm și, de am ști, la ce ne-ar folosi? Una știm: că nu aveau copii și că doreau foarte mult să aibă măcar unul, care să le zică și lor mamă și tată.

Intr-o zi mergeau ei împreună pe o cărare – voiau să facă o vizită la rude în satul vecin, că de acolo se tragea neamul ei. Cărarea pe care mergeau trecea printr-o pădure și păseau unul după altul îngândurați. La ce se gândeau, bănuim totuși, pentru că pe fețele lor stăruia tristețea și nu se mai vedea voioșia de altădată.

Deodată, omul rupse tacerea și zise femeii lui:

– Mario dragă, ce mai calea-valea, haide, tată, lasă odată treburile, că astea nu se termină cât îl lumea și să mergi în stațiunea aia care a zis doctorul, că doar știe el ce zice. Cât o costa, o costa, n-are importanță. Eu am auzit de cazuri d-astea, că de acolo s-au întors unele femei altfel de cum s-au dus. Iar în ce privește treburile să nu-ți faci griji, că doar n-oi fi eu ăla împiedicatul să nu mă pot descurca. Așa că, ce să mai aşteptăm? Mergi în stațiune și gata! Vezi bine că nu e chip altfel. Chiar de cum ne vom întoarce de la părinții tăi și vom ajunge acasă la noi începem să facem pregătirile. Avem ceva bani strânși și... e păcat. Vezi bine cum trece vremea. Anii se duc unul după altul, de parcă nici n-ai timp să te mai gândești la altceva, și te pomenești deodată că ești bătrân și nu ți-a zis nimenei în viață mamă și tată. E greu, vezi bine.

Femeia, scoasă fiind din gândurile care o năpădiseră, răspunse bărbatului ei cu sfială:

– Cum să merg eu acolo, măi omule, că sunt femeie de la țară și o să râdă tot cuconetul de mine.

În vremea aceea stațiunile balneare din țara noastră nu cunoșteau o dezvoltare ca în zilele de-acum și nu se foloseau de ele decât cei cu dare de mână. Arareori, te miri cine să se fi dus la băi careva dintre țărani noștri de la sate. Si apoi, femeia, continuă :

– Dar cât mă gândesc și mă frâmânt și cât jinduiesc după un copil, nu-ți dai seama, tu, Sandule! Atât le invidez pe femeile tinere care au copii, încât nu știu ce aş fi în stare să fac. Că, de câte ori mă întâlnesc cu vreuna din ele, în timp ce poartă în brațe câte-un copilaș, mă reped la ea, îi iau copilul, îl strâng la pieptul meu și atâta îl drăgostesc, că-mi vine să-l mânânc, nu altceva! Ce n-aș da să am și eu acum unul să fie al meu, să-l mângâi, să-l scald în copăită, să-l înfăș în scutece curate și călduțe, să-l sărut și să-l adorm în cântece de leagăn. Să-l văd cum crește sub privirile mele, să-l țin de mânuțe, să-l învăț să facă primii pași cu piciorușele lui și să-l aud zicând: „mâmico“. Oare va veni și pentru noi ziua aceea fericită? Tare mi-e teamă, tu, Sandule, că, și de mă voi duce la băi, tot nu mă voi folosi cu ceva.

– Ei, tu, Mario, nu trebuie să-ți pierzi nădejdea chiar într-atâta, mai zise omul. Si-apoi dacă vedem că nici aşa nu e chip, până la urmă vom lua unul de suflăt de la vreo familie săracă. N-o să fie el ca cel născut din coapsele tale, dar va fi totuși copilul nostru. Ehe, dacă stai și te gândești, au fost cazuri când, părinții buni ai copilului fiind, au avut de suferit de pe urma lui și-n același timp

au fost copii înfiatați care, atunci când s-au făcut mari, au devenit bucuria și mândria părinților adoptivi.

– N-ar fi rău, Sandule dragă, că aşa după cum spuseşti, vremea trece ca trenul și...

Și deodată bărbatul ei o întrepruse din vorbire, făcându-i semn să tacă și, oprindu-se din mers, cu un aer de luare aminte, zise femeiei lui:

– Ia, taci tu, Mario ! Parcă am auzit ceva nedeslușit. Așa ca un scâncet de copil. Doar n-o fi un coșmar.

– Sunt păsări de pădure, tu omule. Unele cântă așa de frumos, altele scot sunete de crezi că te cheamă pe nume, altele îți dau impresia că scârțâie un car greoi când e în mers și încărcat cu lemn, așa că...

– Parcă e cu totul altceva, mai zise el. Ia să stăm un pic pe loc și să ascultăm.

În acest timp se auzi din nou așa ca un scâncet de copil. Deci nu i se păruse și nici coșmar nu putea fi. Era cu adevărat un scâncet, un plâns înăbușit de copil mic. De îndată fură cuprinși de un tremur nestăpânit și de o curiozitate irezistibilă și în mare grabă se îndreptară în direcția aceea. La aproximativ 7-8 metri de la cărare, se oprișă-n loc și rămaseră încremeniți ca două stane de piatră, holbând ochii unul la altul de parcă intraseră amândoi într-o stare de halucinație. Sub un tufiș umbros ce crescuse la tulpina unui alun, ce credeți că le-a fost dat să vadă ? ! Înseși lor nu le venea să credă: un copilaș destul de crud, să fi avut două sau trei luni de la naștere, și care se zvârcolea în niște scutece săracăcioase. Era plin de furnici și sărmănuțul era pe moarte. Nu mai putea nici să plângă. Fără să mai stea mult pe gânduri, Sandu și Maria, dintr-un sentiment puternic de milă, îl desfășa-

ră în grabă, au îndepărtat furnicile care-i ciupeau trupșorul lui plăpând și fără șovăire l-au înfășat în tulpanul și pestelca ei și încet, încet, copilul s-a mai potolit din plâns și cu guriță căuta să apuce ceva de mâncare. Era un băiețel dolofan și drăgălaș și părea a fi abandonat de cineva hain, fără suflet, de un ceas-două.

– Iată, omule – zise femeia – vorbeam de lup și mielul la ușă. Cine nu crede în minuni să ne întrebe pe noi. Ce facem acum ? – mai zise ea plângând de duioșie și strângând în același timp copilul la pieptul său ca pe un tezaur de mare preț.

Omul era ca picat din cer. Privea când la copil, când la femeia sa și nu-i venea să credă. Aici râdea, aici plângea de bucurie și emoție și la urmă grăi către femeia sa:

– Că bine ai zis tu, Mario, asta este o adevărată minune. Numai prin povești mai poți întâlni întâmplări de domeniul fantasticului. Nu cumva mama copilului a cunoscut mai înainte dorința noastră și acum s-a grăbit să-și lase odrasla aici, văzând că noi trecem pe această cărare ? S-ar putea ca cel ce a lăsat copilul să se afle prin împrejurimi și să supravegheze din umbră toată întâmplarea aceasta. În orice caz, cel ce a făcut această faptă ori a făcut-o să ne fericească pe noi, ori este mai rău ca o fiară ! Dar să nu ne pierdem timpul și să ne înapoiem acasă căt de repede, că micuțului îi e o foame de lup !

Și s-au întors ei pe dată la căminul lor, fiind nespus de fericiți, dar fericirea lor, deocamdată, nu putea fi pe deplin intemeiată până nu se afla adevărată situație a copilului și până ce ei nu intrau pe deplin în toate drepturile legale de părinți adoptivi. De cum ajunseră acasă, în grabă i-au dat copilului să mănânce puțin lapte fierb și

Antonel, gasit în padure sub altun, plin de furnici și flămând

i-au pregătit toate pentru îmbăierea lui. După acestea, omul se duse la primărie și spuse despre cele petrecute. Primarul luă în grabă pe ajutorul lui și pe șeful postului de jandarmi și merse împreună cu omul nostru la locul cu pricina, unde lăsase scutecele acelea murdare, rufoase și pline de furnici. Aici la fața locului încheiară un proces verbal conform celor constatare și după declarația lui Sandu (aşa cum îi zicea soția sa în intimitate). Se întun häră cu toții la primărie, unde se stabili că până se vor face cercetări prin satele vecine, cetățeanul Dobrin Alexandru să răspundă în fața oricărei autorități legale de sănătatea, integritatea și viața copilului.

– Domnule primar – zise în cele din urmă Sandu, nu am altă dorință decât să-mi fie dat copilul ca să-l cresc. Știți că eu nu am copii și întâmplarea aceasta este pentru noi ca și picată din cer. Rogu-vă, deci, nu mă lipsiți de acest fericit prilej, căci mă angajez și jur pe ce am mai scump că mă voi strădui, pe cât îmi va sta în putință, să-l cresc aşa cum se cuvine. Vreau să știu și eu pentru ce muncesc în viață. Vreau să văd pe lângă mine o odraslă care să mă întrebe de toate cele, zicându-mi: „Asta ce este, tată? Asta cum se numește tată?“.

– Bine, domnule Dobrin – zise primarul – dorința dumitale sperăm să ți-o îndeplinim, căci gestul dumneavoastră este un act nobil deumanitate.

Au trecut zile, săptămâni la mijloc și nu s-a putut afla cine e adevarata mamă care a născut copilul. Între timp s-au perfectat formele legale de înfiere de către familia Dobrin Alexandru a copilului de sex bărbătesc, în vîrstă de aproximativ două luni, aflat abandonat în pădurea

Sicrita, în punctul „Poiana mică“, în ziua de 19 septembrie, anul măntuirii 1925.

A mai trecut de la aceasta încă o lună de zile și Tânără noastră familie se simțea nespus de fericită. Au botezat copilul și i-au pus numele Anton, aşa după cum de altfel îl și declaraseră la întocmirea actului de adoptiune, și l-au mângâiat „ANTONEL“ care, până la urmă, i-au zis „Alunel“, în amintirea alunului sub care a fost găsit.

– Dispariția miraculoasă –

Și acum, ascultați și povestirea aceasta: în satul Maia era o fată de oameni săraci care abia împlinise vîrsta de 18 ani. Prin luna octombrie a anului 1924, fata se afla la cules de mere în livada unui bogățăș. Și pe când căra merele și le așeza în magazia proprietarului, fiul acestuia a admonestat-o brutal. De altfel, băiatul de mult îi pusește gând rău, că, vedetă dumneavoastră, fata era aşa de frumoasă la chip și curată, de credeai că-i o zână din povești, nu altceva, și de aceea inima lui se robise de o iubire nebună, pătimășă. Și acum iată că s-a ivit prilejul când să-și pună în aplicare planul lui dobitoceanesc.

În urma acestui accident, fata a rămas însărcinată. Plină de spaimă și plângând disperată, a spus în taină băiatului:

– Ce mă fac acum ? Trebuie să mă iezi de nevastă, că altfel nu se poate ! Gândește-te bine și adu-ți aminte câte promisiuni mi-ai făcut ! Vai, ce proastă am fost atunci că mi-a fost frică de moarte când m-ai amenințat ? Și iată unde am ajuns ! Mai bine alegeam moartea decât să ajung aşa !

Anișoara, fiica bunului gospodar Sălceanu, era harnică, crudă ca vîrstă și frumoasă ca o zână din povești, muncea cu ziua la curtea boierului

Dar el o consola, mințind și zicându-i:

— Liniștește-te, iubito, că toate se vor aranja. Trebuie mai întâi să-mi iau părinții cu binișorul, că, doar știi...

Pe vremea aceea, starea socială a omului bogat față de a celui sărac era considerată ca o adeverată prăpastie, peste care nu se putea trece. Băiatul cu pricina s-a tulburat nespus și nu știa ce să facă, cum să dreagă ca să scape de ea, că de ar fi aflat părinții lui de una ca asta, ori l-ar fi șters de pe numele lor, ori cine știe ce altă trăsnaie ar fi putut să facă.

Zilele și lunile au trecut și fata se cunoștea cât de colos și se pierdea cu firea. A tăinuit ea cât a tăinuit, dar până la urmă a sosit și ceasul să nască. Și a născut ea un băiețel de toată frumusețea și-l ținea biata de ea cât se putea mai bine. Deh, de acum, mămă, ce să zici !

În vremea aceasta, tatăl copilului, adică fiul bogățului, nu a venit și nici prin gând nu i-a trecut să vină să-și vadă copilul și pe mama lui și nici ceva de mâncare sau de îmbrăcăminte nu a trimis, de parcă nu ar fi avut nici în clin, nici în mâncă în toată tărășenia aceasta. O brută de om – că doar avea cui să semene, vorba aceea: „Așchia nu sare departe de trunchi“. Cum de altfel erau mai toți bogătașii din vremurile acelea.

Zilele de lehuzie au trecut și într-o seară, după ce înțunericul s-a lăsat peste sat, biata fată și-a luat înimana dinți și, înfășurându-și copilașul, a purces la casa împriținatului, hotărâtă să nu se mai întoarcă cu nici un preț.

Și povestirea noastră se oprește aici, pentru că întocmai aşa s-a întâmplat. Fata nu s-a mai întors și nici nu s-a mai aflat ceva despre ea și copilașul ei. Au dispărut fără urmă.

Fiuță boierului, care a lăsat-o însărcinată pe Anioara, nocplea duce copilul nașcute, il lasă în pădure... și curând se pierde în beznă

În toiul acelei nopți de septembrie, un călăreț ne-
cunoscut ce și avea în față pe să o povară, nu prea grea,
ținută-n legătură, își silea calul, împungându-l în coaste
cu călcările și alerga într-o direcție necunoscută și
curând se pierdu în beznă.

- O nouă ființă vine pe lume -

Și acum din nou să revenim la familia Dobrin și să vedem ce s-a mai petrecut cu ei.

Deci, iată-i de acum cu adevărat o familie sănătoasă, completă și fericită. Alexandru își vedea de treburile lui numai cântând și fluerând și zicea: „De aici în colo știu pentru ce muncesc și pentru ce trăiesc“. Maria (căreia să-i zicem „mamă“, încredințăți fiind că la auzul acestui cuvânt minunat și sfânt îi mai crește o inimă) trebăluia toată ziua fără să simtă oboseala și era atât de fericită, cum alta nu mai putea fi și nici nu mai avea ce să-și doarească pe lumea asta și toate acestea erau produse de venirea în casa lor a micuțului „Alunel“. Acest prunc a completat ceea ce le lipsea și a desăvârșit bucuria căminului lor, iar ei îl pierdeau din ochi de drag.

Într-un mediu atât de ambiant, copilul creștea și se întărea văzând cu ochii. Au trecut aproape pe neobservate încă doi ani la număr, timp în care Antonel al nostru a învățat să vorbească binișor și-și ispitea părinții întrebându-i de orice întâlnea în cale. Iar când stâlcea câte-un cuvânt, ca orice copil la vîrstă lui, părea atât de drăgălaș și scump, cum nu se mai poate. În vremea asta, pe neașteptate, un fenomen natural vine și se alcătuiește în viață și

rosturile familiei Dobrin... Maria a rămas însărcinată. Da, să nu vă mirați, adevărul, acesta e: Maria, soția lui Alexandru, a rămas însărcinată. Cazuri de soiul acesta aproape că-s frecvente în lume. Așa că, peste bucuriile familiei Dobrin, ea, Maria, a mai adus încă una și mai și: a născut o fetiță. De acum erau ei pizmuiți de alții. Bucuria ce a dat peste ei i-a făcut atât de fericiti, încât nu-și mai încăpeau în piele.

Dar cum toate-s nestatornice pe lume și omul se schimbă de la o zi la alta, sentimentul de dragoste a început să se depărte simțitor de Antonel și să se reverse asupra noii ființe venită pe lume. Dar să nu vorbim cu păcat, că acest lucru emana numai din partea lui Alexandru, că „mama Malia“ – cum îi zicea Antonel – avea pentru el aceeași iubire ca mai înainte, de aceea micuțul, care acum avea și el trei anișori, căuta să stea mai mult pe lângă mămica lui, cât se poate de cumințel și drăgălaș.

Un lucru nu trebuie neglijat, Maria, de la nașterea fetiței a rămas cu un deregaj – o slăbiciune în organism și aceasta a făcut-o foarte sensibilă la frig și la surmenaj.

Sunt pe lume femei care dau naștere la mulți copii și rămân sănătoase și tari ca fierul, în timp ce altele nasc numai câte unul și se slăbănoșesc într-atât, că nu mai sunt în stare să miște un pui de colea, colea. Așa că să nu ne mire acest fapt întâmplat cu Maria, soția lui Sandu.

- Mama Maria ne părăsește -

După încă doi ani de la acest eveniment, mai precis în luna octombrie a anului 1930, o întâmplare nefastă avea